

Єреміє, зловісний пророче в залізнім ярмі

Леся Українка

Єреміє, зловісний пророче в залізнім ярмі!
Певне, серце господь тобі дав із твердого кришталю:
ти провидів, що люд буде гнить у ворожій тюрмі, –
як же серце твоє не розбилося від лютого жалю?
Як ти міг дочекатись, чи справдиться слово твоє?

Роем стріли ворожі на божее місто летіли, –
певне, чарами ти гартував тоді серце своє,
що на ньому ламалися навіть ворожії стріли!
По війні ти на звалищах міста лишався один,

і палкі твої сльози точили холодне каміння,
і луна розляглась така серед смутних руїн,
аж найдальші нащадки почули твоє голосіння.
Єреміє! ти, вічная туга, тебе не збагну:

як же серце твоє не розбилося від лютого жалю?
Бо джерело гаряче і скелю зрива кам'яну.
Так, було твоє серце з твердого, міцного кришталю!